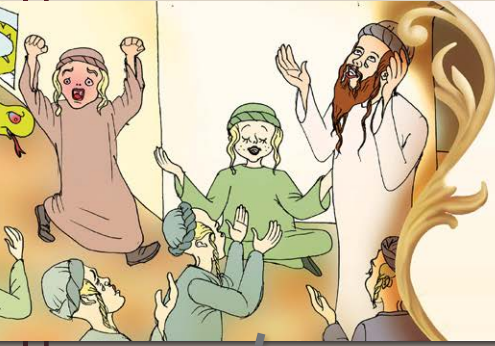

מהירות השבת

י"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאועו שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבט הלוי' זצוק"ל

ר' יענקל ממושמע להוראת גדולי ישראל, ומחנך בביתו את בניו לתפילה, ובזכות זה, בחש - נגיף הקורונה, לא מצליח לפגוע בו.

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

מהו ענין גרשנו ה' מבתי המדרשות?

לביית הנכנסת ומדברים שם דברים בטלים, שעל זה הקב"ה אומר "מי בקש זאת מידכם רמס חצרי", ובאמת המצב הקשה של המגפה שבו אנו שרוים בא לעורר אותנו בכל התחומים שצריכים תקון ולא רק על דבר אחד.

"ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם, ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה'".

תו"ל (ברכות נה) אומרים שעל בשורות רעות מברכים ברוך דין האמת, ועלינו להתבונן מדוע באו הגזרות הרעות, כמוכא בנמרא (תענית יא) שבזמן שהצבור שרוי בצער, אל יאמר אדם אלף לביתי ואכל ואשתה ושולם עלך נפשי... אלא יצער עצמו עם הצבור.

והצער שראוי לנו להצטער עם הצבור הוא, בכך שנתבונן מדוע באו הצרות והגזרות הרעות, כי "השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם", כלומר שרצון ה' שאנו נחקר בארץ את הנהגותיו שהם מן השמים, כמו שכתוב "ולדלתו אין חקר".

ולא רק כדי לאמת את האמונה הברורה שגרשנו מאבותינו, אלא כמו שעשה אברהם אבינו, שחקר את דרך אמונת ה' וכן נעשה עבד ה' אמתו למסר נפשו עליה.

ובענין החקירות הללו עלינו ללכת: א. עם מדת הדיניות להתבונן בהם, ב. במדת העצלות ולא להזדרז במרוצת החיים, שחמתה האדם אינו חפץ להתעכב ולהתבונן עד שיביין את מעשה ה' עד כמה שידו מגעת, אלא עלינו להתעכב ולהתבונן בזה בכל כחינו.

הזכות להתרפא מהנגיף

ובימים הללו ישנם כאלו שזכו ונצלו ויצאו לחיים טובים משערי המות שהגיעו אליהם על ידי נגיף הקורונה, ל"ע. וזה עתה שמעתי על יהודי יקר ותושב חו"ל שיצא מבית החולים לחיים טובים, והוא אומר שלדעתו הסבה שהוא יצא מסכנת מות בטוחה, היא מפני שקבל על עצמו כבר לפני כעשרים שנה שלא לדבר כלל בבית הנכנסת.

כי הדבור בבית נכנסת הוא דבר גרוע מאד, ואפשר להבין מדוע הקב"ה סגר לנו את הבתי כנסיות על ידי הקורונה, משום שאנו באים

משל למה הדבר דומה, למלך גדול שמשל בעז על מדינות רבות ונלחם עבורו עמו, ולאחר המלחמות הקשות שערך, הקצה עיר מפארת עבור שריו ומקורביו, ונתן שם לכל אחד מהם בתים וכל טוב בפשע גדול, והיה מכלכל אותם במזון ובכל הנצרך להם דבר יום ביומו, ואת פקד על עבדיו שיצאו מדי פעם לפקח אם חסר להם דבר ולהשלימו להם.

המלך קבע להם זמנים בשנה שיבואו לארמונו, ושם היו יושבים בסמיכות אליו לסעודה ממאכלי בית המלך. לימים, החלו מקורביו המלך הללו להתקוטט זה עם זה אף על פי שלא היה חסר להם דבר אחד טען על חברו שבגללו הוא פחות מקרב למלך, והשני טען על חברו שבגללו יש לו פחות פרנסה מהמלך, וכן על זה הדרך רבים התקוטטו עם חבריהם על סבות שונות ומשנות, ולכן מפני שנאתם זה לזה קשהתקבצו לפני המלך בימים המיעדים להם, היו מפנים עורף כל אחד כלפי חברו כדי שלא לראותם.

מלך לעם אחד

המלך שהיה רחום וחנון, שלח את עבדיו להסביר להם שאינו מרצה מהתנהגות זו, כי רצונו להיות מלך לעם אחד שהם כאיש אחד בלב אחד, ולא למפזרים ולמפרדים.

אך הם לא שנו את דרכם על ידי זה, עד שביום גנוסיה דמלכא - יום שבו ישב המלך עם העם לשמוח על המדינות הרבות שכבש ונצח ביום זה - ראה בעיניו כמה ממקורביו ששונאים זה את זה והדבר חרה לו מאד ולכן גרשם מפניו. העם הצטערו מכך מאד והכניו מתנות למלך, וכאוי בפניו בבקשת מחילה,

מתיקות הניסים

נס פסח אישי

מאת מורינו ראש הישיבה שליט"א:

ברצוני להזכיר את החסד שעשה עמי ה' תבריך: בשנה שעברה ביום טוב ראשון של פסח הבלתי לבית החולים, ושם שכבתי כשכל גופי ירד רעידות עצומות ועמדתי בסכנת חיים. ולאחר שיצאתי משם חזרתי יום אחד לבית החולים ושוחחתי עם הרופא שנתח אותי, והוא ספר ואמר שאני חי בנס.

הרופא הסביר את דבריו: שכאשר הגעתי לבית החולים, הרופאים לא ידעו מה סבת מצבי הקשה עד שלאחר שעות רבות החליטו לנתח אותי, ואחד מהדברים שהתגלו היה שהתוספתן שבגופי התפוצץ - שפידוע הדבר גובל בסכנת חיים, ולא היתה חתיכת בשר לרופאים סרבו לקשר זאת לאנטיביוטיקה, עד שבחסידי ה' ובנפלאותי נמצאה ברגע האחרון חתיכת קטנה, ועמה סגרו את הפדצה ונצלו חיי.

וכאשר שכבתי לאחר הניתוח בבית החולים - בנוסף למצב הקשה ששהיתי בו - נכנס חידק מסכן בדמי, הרופאים נתנו לי מנות של אנטיביוטיקה וגופי התמלא פריחה, אך הרופאים סרבו לקשר זאת לאנטיביוטיקה, אף על פי שאני טענתי שנגר שהיא זאת שגורמת את הפריחה הקשה.

התעקשתי שלא יתנו לי את האנטיביוטיקה, ואכן לאחר בדיקת רופא ממחה התברר שאני נצרך לסוג אנטיביוטיקה שונה ומיוחד - אותו סוג לא היה קיים באותו זמן בבית החולים, והביאו אותו בדחיפות באמצעות אמבולנס. לפי היה מלא בפחד על חיי, "בצר לי אקרא ה' ואל אלקי אשועו", יצאתי לגנת בית החולים ושם שפכתי את צקון לבי ואת דמעות עיני לפני ה' שיירחם עלי וישאיר אותי בחיים, ו"ברוך אלקים אשר לא הסיר תפילתי וחסדו מאתי", כלי הודאה לה' על

המשך המעשה בעמוד ד'

והקטיוחו שמפאן ונהילך יאהבו זה את זה ולא ישובו לכסילותם.

צפיתו של המלך

אמנם המלך ידע שהם עושים זאת משפה ולחיוץ, כיון שהם חוששים שהמלך יפסיק להיטיב להם, אבל בכל זאת המלך קבל את דבריהם וקרבים אליו בשנית, ושלח להם את שריו שילמדו אותם איך להתנהג מפאן ואילך בנימוסי מלכות באהבה זה לזה.

אמנם, היו אנשי בליעל משונאי המלך שהעמידו פנים של אהבים והחלו להטעות את מקורבי המלך ואמרו להם שפינון שהמלך הוא גדול ונשא לכן לא משנה לו כלל האהבה שביניהם, אלא רצונו וצפיתו של המלך מהם היא אחרת לגמרי, והצביעו על מקומות מסוימים בארץ ששם נמצאים אויבי המלך וטענו שרצונו הגדול והעקרי של המלך הוא להבדל מהם ולשנאתם, עקב היותם שונאי המלך.

והדבר הזה היה עצה רעה, כי אמנם בעבר גרו שם אויבי המלך אך זה כבר ימים ושנים שהמלך הכניע אותם והושיב שם את אוהביו. וככל זאת מקורבי המלך טעו אחרי אותם אנשי בליעל, ועסקו בכל עת להשמיע את יושבי אותם הערים ולשנאתם, וכבר לא עסקו להתעורר לאהב זה את זה, ולהתאחד זה עם זה כפי שהטעו אותם.

העקר שאני אנצא...

אלא כפאשר היו מתאספים לפני המלך נוהרו שלא להתנהג במנהגי שנאה זה עם זה, כי כבר למדו אותם נמוסי מלכות שלא ראוי להתנהג כך לפני המלך. אבל יום אחד פאשר יצאו מקורבי המלך למלחמה קטנה שגערכה למען המלך

כל אחד דחף את חברו והשליך את חיי חברו מנגד כרי להציל את חייו, ומזה ראה המלך שהם שונאים זה את זה ואף לא אכפת להם כלל מטובת המלך; והצטער בלבו וחשב מה לעשות במצב כזה, שכשמקורביו אך עמדו בנסייון קטן של מלחמה ועיריה נתגלה שאינם אוהבים את המלך כלל ואינם אוהבים זה את זה, וכל אחד אכפת לו רק מחיי עצמו.

ישב המלך בחדרו בצער גדול, וכשראו זאת שריו אמרו לו: אדונינו המלך הרי אתה מלך רם ונשא, ומה לך להצטער מהתנהגותם של אנשים קטני ערך? אמר להם המלך: כשמקורבי מתנהגים כך מלכותי לא שוה מאומה, כי אין מלך בלא עם! לכן צוה המלך לעבדיו שמפאן ואילך לא ישתדלו בטובתם ויפסיקו לשלח להם מאכלים, ואף נמנע המלך מלקרא להם שוב למסבות הקבועות בארמונו בכל שנה, כי לא רצה לראות את צביעותם שהם מעמידים פנים של אוהבים ובקמת אינם אוהבים כלל.

תרופות מגבלות

הדבר גרם להתדרדרות מצבם של מקורבי המלך ורבים מהם באו לידי חלי והגיעו עד שערי מות, כשראה המלך את מצבם שלח להם מעט תרופות שרפאו במקצת רק את מעט מהחולים, ומקורבי המלך שראו זאת הביטו שהמלך עושה זאת בכונה לרמוז להם דבר מה, שהרי יש לו תרופות ועשבי מרפא לאין שעור, ובכל זאת הוא שלח רק מעט, לכן הם באו לפני ארמון המלך והחלו לזעק בקול רעש גדול, ואמרו בדרך שירה: אדונינו המלך אתה מלך גדול, תן לנו מזון בשפע.

כשמע המלך את שירתם נפשו קצה בהם ולא

רצה לשמוע אותם כלל, ואמר לשריו: הרי הם התנהגו לפני בצביעות, וכעת הם באים לבקש את כל? אני לא רוצה לשמוע אותם! ונכנס לתוך חדרו וחדרו כרי שלא לשמוע אותם כלל.

התנהגות הנאמנים

לעמדתם היו בין מקורבי המלך אנשים נאמנים יותר, שהתעוררו ממצבם ויחולי בני האדם להבין שהמלך אינו מרצה מהם, וזמן זה אינו המועד לשיר לפני המלך אלא עלינו לשנות את ארוחותינו, וכאשר נישר את דרכינו העקלקלות המלך בעצמו ישיר לפנינו ויתן לנו רפואות לרפאות אותנו מחלינו.

ביניהם הניח המלך כמה משריו שהתחזו כהמון העם, שיבדקו ויבחנו מי ממקורביו יותר נאמנים אליו ומי מהם פחות נאמן, והם ספרו את התנהגותם למלך איך הם מדברים בחדרי הדרים בהערכה ובהערצה למלך באמת, שהם מטיבים זה לזה וכל אחד הואג להביא תרופות ומזון לחברו הנצרך לכך ועסקים הם להתרבות שלום אהבה ואוהה.

שמחת המלך עם העם

המלך שמח מפך מאד והתגלה אליהם ברב הדרתו, ואז בקש משריו להראות לפני מקורביו בדרך של שירה את ההתנהגות שלהם שגרמה למלך לשוב אליהם ברחמים, והם פרטו בשירתם את מה שהתנהגו בנאמנות ובהערצה למלך בחדרי הדרים, ושגמלו פסדים זה עם זה באהדות הקבלות, שזה גרם למלך לשוב אליהם באהבה וברצון. מתוך כך יעקו כלם ואמרו: 'אנחנו אוהבים את המלך' והמלך שמח מאד שהצליח להשיב את לב העם אליו.

כיצד נצא מחשכת המגפה לאורה?

אם כן, אין לך טעות גדולה מזו לשוב ולזעק אל המלך באותה דרך שבה טעינו - בזמן שהוא יתברך גרשנו מעל פניו - שדבר זה לא רק שאינו מיסב נחת למלך, אלא אף מאוס בעיניו.

סכנת חיים

וכבר מצינו באסתר המלכה שאמרה למרדכי הצדיק כאמירה לכל עם ישראל [שהרי מרדכי הוא שליחם של כל בית ישראל]: "כל עבדי המלך... ידעים אשר כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך" - אל ה', "אל החצר הפנימית" - אל הבתי כנסיות והבתי מדרשות ששם לומדים על גדלת ה', "אשר לא יקרא אחת דתו להמית", כלומר, אם אדם מגיע לבית ה' בלי רשותו של המלך ה' בכזוון הקורונה, שהדבר נאסר בתורה משום "ונשמרתם" - הוא מסכן להפסד בקורונה שיכולה להמית. ודבר זה הוא כעין המובא בפרשתנו, שנבר ואביהו נכנסו להקטיר קטרת ללא רשותו של הקב"ה, ונהרגו על כך.

"לכד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב ויהי" - הזהב הם הפלמידי חכמים

בבתי המדרשות, אף על פי שדורות רבים לא נמצא למוד תורה כממות גדולה כמו בדרונו - משום שאינו מרצה מהמחולקות והמריכות שביין הקהילות, ומענין הרעה והשנאה שביין אחד לחברו, וכן אינו מרצה מחסר הצניעות והקלקולים שיש במקראות; וכל זאת - במקום לבוא ממעשינו ליראה ולאהבה אותו.

השב על קאו

ושנסם בני אדם שאינם מטים אונם לזעקת הבורא היו הנכרת לעין המתבונן, ושבים על עקבותיהם ועושים כל מיני תחבולות להמשיך להתקלה ולהתפלל במנין, ומלכד הספנה הנוראה הנשקפת בדבר, הרי שנקב צוה שאינם מבינים את אשר דורש מעמנו הבורא יתברך בכך שגרשנו מבתי הכנסיות, על ידי שגרם שהתקבלות מסכנת חיים, שכאמור, נכרת לעין המתבונן שהדבר מוכיח שהקב"ה לא מרצה במסלה בה צעדנו עד כה, בהיותנו מתקללים לתפלה ולמוד ברב עם כשבכלבנו הספתרה קנאה שנאה ותרתרות.

הנמשל מוכן למתבונן, ומתבאר היטב על ימי המגפה בהם אנו שרוים, ונפרט את החלקים הנחוצים שבו: הנה התורה הקדושה מלמדת אותנו: "מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה... ולאהבה אותו", ואת הפסוק הזה למד דוד מלכנו את העם בזמן המגפה. ולכאורה קשה, הרי אנו מצויים בקיים המצוות, בלמוד התורה ובתפלות, ומה הפרוש שה' שאל מעמנו רק ליראה ולאהבה אותו? אלא הפרוש הוא שמטרת קיום המצוות, הלמוד והתפלות, הוא לבוא על ידם לאהבת ה' וליראתו. לכן, לפני ואחרי כל קיים מצוה למוד ותפלה, עלינו ליחד דקת התבוננות ולראות שאנו באים מהם לאהבת ה' וליראתו.

ובימים הללו הקב"ה הביא מגפה לעולם, שבסבתה לראבוננו נסגרו הישיבות, הבתי כנסיות והמקראות, ועלינו לברך על כך 'ברוך ה' ואלהי ישראל, כי קיים למוד ותפלה, עלינו ליחד דקת התבוננות ולראות שאנו באים מהם לאהבת ה' וליראתו.

מתיקות שיח

תפילות

רבנו של עולם, מי הפסח עברו עלינו כשהם מתבלים במרוד של מים קשים שגבו נפשות יקרות מישראל, זקנים וגם צעירים שהשאירו יתומים ואלמנות ומשפחות שקלות וכאבות. אנא אל רחום ותנון אמור למשפחת הרף, ואל תוסיף עוד להביא אסונות ומכאובים על עם קרונך.

זכנו לשפר את מעשינו, ולפשפש בימים אלו במעשינו ולתקן את אורחותינו הרעים, ומעתה נאנה כל יהודי באשר הוא, וגם אם מנהגיו שונים והפוכים ממנהגנו - לא נפסל אותו ולא את דרכיו - אלא נדע נאמנה שאתה אוהב את כל אחד מישראל כבן יחיד, ואם כן איך לא נאנה את אהובך?

ומעתה נבוא מקיים המצוות, מלימודנו ומכל תפלותינו, לאהבתך ולאהבת ישראל, ולקיים את בקשתנו בכרבת 'שים שלום' - לאהב ולרצות את טובתו של כל אחד מישראל, ובפרט של הבר פלוגתא שלנו, ובכך תוציאנו מאפלה לאורה ולגאולה השלמה אמן סלה.

בגלל אנשים כמו דואג ושמעיה בן גרא שהסיתו את בית אביך - שאול המלך - נגד דוד מלכנו שהיה עבד ה', שעל כן לא מרצה בלמוד התורה ובתפילות, מחמת שהם באים מפה דובר לשון הרע ומחלוקות. לכן תוכלי להנצל רק אם תרשי תחרישי בעת הזאת, הינו שנלמד את העם להחריש מלדבר סרה על צדיקים, ואז "רוח והצלה יעמוד ליהודים" וינצלו מהגזרה.

מתי נחזור לבית הכנסת?

"ואת ובית אביך תאבדו", ולא היתה פונתו לקללה חלילה, אלא פונתו היתה על דרך שאמרה ברוךך אשת רבי מאיר (ברכות י): "יתמו הטאים" - 'ולא חוטאים', כלומר שה' יחפץ שנתאסף לפניו בשנית, רק כאשר נאבד ונבטל מאתנו את הדרך הרעה שירשנו מאותם שהטעו את שאול המלך, דרך של זלוול בה"ח וצדיקים, ויפסיקו לדבר לשון הרע על ת"ח הצדיקים.

מה גשתנה ליל הסדר שהימים לצום בו?

בדבריו, גם כאשר הוא עוקר בדבריו את דברי התורה שצונו לאכול מצות בליל פסח.

שופר ללא קורונה

כמו כן מצינו שחז"ל (סנהדרין כ"ג) גזרו שלא יתקעו בשופר בשבת ולא ינענעו לילב בשבת, אף על פי שזוהי מצוה מן התורה, ופרשו השעם: 'שמא ילך אצל הבקי שילמדנו', כלומר בניחוחות: שמא על ידי שיראה האדם כמה גדול כחם של חכמים שכולים הם לעקור בזמנים מסוימים מצוה מן

שנדמו לארון הקדש העשוי מזהב (וימא עב), הינו שרק כאשר גדולי ישראל יורו שאפשר להתאסף בבתי כנסיות אחרי הסכנה - נוכל להתקבץ לשם.

הצלה מהבית

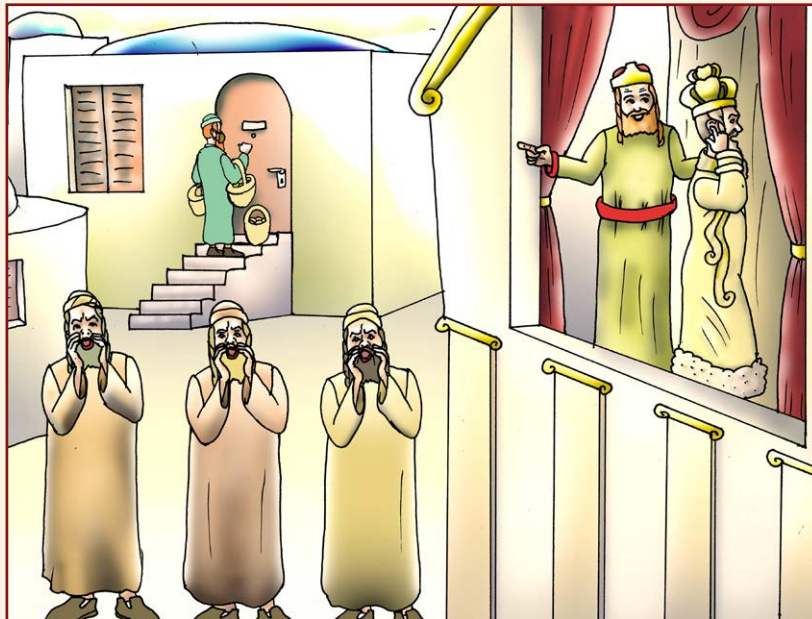
ומרדכי ענה לה "אל תדמי בנפשך להמלט בית המלך" - אל תדמי בנפשך שכונתו היתה להתאסף בבתי כנסיות בזמן שאנו נזופים ואין הקב"ה חפץ בהתקלותינו, כי אם תרשי תחרישי בעת הזאת" - "כי אם" משמש כאן בלשון אלא, כלומר שבזמנים כאלו עלינו להתריש מלהתפלל ומללמוד ברב עם אלא רק בבית, וכך "רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר" - שננצל מהגזרה.

זכעת מרדכי הסביר לאסתר מדוע אנו נזופים לפני המלך ה' משום "ואת ובית אביך תאבדו"

אסתר אמרה למרדכי לצוות לכל עם ישראל לצום שלשת ימים שבתוכם ליל הסדר. ובדוקא גזרה לצום בליל הסדר ולא דחתה את הצום לאחר מכן, כי ידעה שהמדה העקרית היא אמונת חכמים, וכל הגזרה של המן באה מן השמים על שלא שמעו בקול מרדכי שצוה שלא להשתתף בסעודת אחשוורוש.

לכן גזרה שיצומו בצווי מרדכי בליל הסדר כדי להראות שאכן מאמינים בדברי מרדכי ועושים

צווחות לצוול ארמונו המלך...

מקורבי המלך וזעקים אל המלך בדרך של שירה: מן לנו אכל אך המלך מואס בהם ובשירה שלהם, ונקנס לחדרי הפנימים כדי שלא לשמוע אותם. מאידך המלך מתענג מאותם הדואגים לאנשים החולים וגומלים עמיהם חסדים בכך שנותנים להם תרופות ומזון. מדוע המלך מואס במקרביו? האם יש דבר טוב יותר מלבקש מהמלך ליד ארמונו בדרך שירה וזמרה? מהו התענג המיוחד מאותם גומלי חסד על אף שאינם באים לארמונו כדי לכבדו? ומה מעשה זה קשור למתרחש בימי הקורונה בהם אנו שרוים? **הקסבר המלא לציור והתשובה לשאלות במאמר: 'המקרבים שאינם נאמנים' ובמאמר שאחריו: 'כיצד נצא מחשכת המגפה לאורה?'**

התורה - בין מפק את ערכם של החכמים, ועל ידי זה ילך אצל חכם הבקי ללמוד מה מכונים בעת תקיעת שופר ונענע הלולב.

החכמים מלמדים שבתקיעת שופר שנעשה על ידי נשיפת רוח בתוכו, עלינו לכוון להודות לה' על כל רוח ורוח הזכה ונקיה מנגיפים שאנו מכניסים לראותנו, ועל כל רוח ררוח שאנו מוציאים מראותנו שהיא לא נגיפים, כדי שלא להזיק על ידה לאחריים.

וכן לכוון בעת התקיעה לבקש מה' שלא יכנס ושללא יצא מגופינו רוחות רעות עם נגיפים שיכולים להזיק לנו ולאחריים.

לויב לא קודנה

וכמו כן נענוע לולב מלמדים החכמים להודות ולבקש מה' על רוחות טובות ונשימות מתוקות שנוקה להם, ונצטל מרוחות רעות שלא נכנסים אותם לגופינו ולא נוציאם מגופינו.

לכן חביבין דברי חכמים יותר מדברי תורה (שה"ש א יח), משום שהם מלמדים אותנו את הדעת של מצוות התורה, ועל כן ביום השבת שאי אפשר לקבל הסבר של חכם על המצווה - כדי שלא להפסיד באסור טלטול הלולב והשופר - בטלו את קיומם של מצוות אלו, כדי שלא יעשו אותן בלא כונה נכונה, שאו המצוות נחשבות כגוף בלא נשמה.

לכן 'ועבר מדברי', דרשו חז"ל שעשה הוראת שעה כמו שרק נביא יכול לעשות - לצום בליל פסח ולבטל מצוות אכילת מצה - כי אמרה לו אסתר שאם עם ישראל יקבלו זאת ממנו, אזי היא תוכל להינצל 'אשר לא כדת', הינו שתוכל להכנס אל המלך בזכות שעם ישראל מתקנים את פניהם ושוברים בקול חכמים, אפילו כאשר נראה שהם מורים להתנהג לא כדת של תורה, כי הם מבינים שהצדיקים יודעים את רצונו האמיתי של ה'.

'וכאשר אבדתי אבדתי' - כיון שעם ישראל אבדו את מדינתהם הרעות, שחלקו על החכמים בודאי אצליח וה' יהיה מרצה בהם.

הערבות הקימות גם בימי ההסגר

דעת השכנים באהבה ובאהבה כבוד שמביאים כל אחד תבשיל מביתו לבית אחד השכנים (ירושלמי עירובין כב).

וחז"ל תקנו גם שתופי מבואות ועירובי תחומין, כדי לגרום הערכה והודאה לה' על העיר השכונה והתחום שבו אנו גרים, כך כיום הקב"ה סוגר אותנו בבתינו, כדי שנעריך את הבית והשכונה שנתן לנו לגור בה, וכדי לחזק את אהבתנו לשכנים על ידי שנתפלל לשלומם ונסיע לרפואתם ככל המתן.

ולעשות תהלות המסכנות חיים כדי להתפלל במנוח בימים אלו.

ועלינו להסביר לפנינו מדוע ה' סוגר את הבתי כנסיות והמדרשות, שרצונו יתברך בזה שנתנו את אהבתנו אלו ולהתאחד עם כל אחד מעם ישראל, אפילו מי ששונה מאתנו במנהגיו ובפסקי ההלכות בהם הוא נוקט.

וכן עלינו לספר להם שכעת אנו מברחים לשבת בתוך ביתנו, כדי לזכר את מה שמצינו בשלמה המלך תקן עירובי חצרות, שהו כדי לערב את

נמצינו למדים שהדרך הנכונה בה ראוי לנו להגות לאור ימים אלו, היא ללכת בדרכי נאמני המלך ולגמול חסד עם כל אחד מעם ישראל "עם קרובו" שאנו ערבים לו - בניתנת מיון ותרופות שירפאו אותם מחלי הקורונה ומשאר חלאים.

ובעתים הללו שאנו מסגרים בבתיים, עלינו לספר לפנינו ולבאר להם את מעשי ה' הנראים כעת לעין, שמהם ה' מתענג יותר מהכל, וזה מה שחשוב לנו כעת לעשות, במקום להתאמץ

עצות מאירות עינים

העמרה ויש לנו מהם תועלת מרבה. וכמו בפיוט 'אחד מי יודע' שבו סופרים את ה'גברי' הנפלאים שהועילו לנו, והם שלשה אבות וארבע אמהות.

ה. אחרי שבספירת העמר ספרנו מותך הערכה את הצדיקים ואת שאר הבני אדם שיש לנו מהם תועלת - אנו זוכים בהג השבועות לקבל את התורה הקדושה שמלמדת אותנו להתנהג במדות טובות עם הפריות, שהרי יסוד התורה הוא: 'מה ששנאו עליך אל תעשה לחברך', כלומר שעלינו להתבונן אלו דברים שנואים על חברנו ולהמנע מלעשות לו זאת, גם אם הדברים הללו לא שנואים עלינו - כמו שאנו לא רוצים שיעשו לנו דברים השנואים עלינו, ובתורה אנו מגלים את מדינתהם של האבות והאמהות הקדושות, שהכל חסד ולהיטיב לבפירות.

השורר בחוצות שמסכן עד מאד, מזכיר לנו שמי שמעשיו אינם כשורה משלך בעולם הבא לגיהנום.

ג. עלינו לזכר את 'החסד שבדין' של ימים אלו, שהתקיים בנו מה שבקש דוד מלפנינו: "נפלה נא כיד ה' כי רבים חמו" - שהגורות הנשמעות כיום הם על ידי נגיף שהביא ה' שרחמי מרבים ובתפלה לפנינו נוכל להושיע, ויביד אדם אל אפלה" שהגורות אינם שואה שעל ידי גוים אכזרים, שאלו היה כן הנזקים והפחד היו נוראים הרבה יותר, ח"ו.

ה. כשסופרים ספירת העמרה, יש לכוון להודות לה' על כל החסדים הכלולים בעמרה, כגון הרהיטים, הבגדים והבתים שנבנים על ידי ה'צומח', ומודים בספירה גם על ה'חפצא' שהוא המזון, וגם על ה'זכרא' שהם ההורים ובני משפחה, שכלם נוצרו על ידי אכילת

א. בימים אלו ה' בטל את התפלה במנוח כי רצונו לראות שאנו מקימים את מה שהתפללנו לפניו שנים רבות, שבתפלתנו הרבות בקשנו 'שים שלום טובה וברכה', ובברכה זו היינו אמורים לכוון בעקרה על הקהלות שהם ה'בר פלוניא' שלנו שיהיה להם ברכה שלום. ולמעשה אדם מתפלל 'שים שלום' ולאחר מכן הוא מדבר לשון הרע ושונא את הקהלה או העדה השונה ממנו, להיות שה' מצטער מכאלו תפלות לכן כיום הוא מנע מעמנו תפלות במנוח, כי רצונו שכעת נעסק בעקרה לקיים את תפלותינו, ונמנע מדבורי לשון הרע ומחלקת.

ב. כשאנו נסגרים בתוך ארבע אמות של הבית, ביכולתנו לקיים מאמר חז"ל: 'ויכיר לו יום המיתה' שנוזכר ששופנו לשכב בקבר שהוא ד' אמות, והפחד שיש לנו מהנגיף

מאמר השבוע - תקופה של מדות

תקופה זו של המדונות שעשה לנו הקב"ה שנודמת לנו פחד ויראה גדולה שלא נויה למכרום ולשום אדם, באה לטעת בלבנו מדה יסודית ונדונה; שיהיה אכפת לנו מלשום וטובתו של הוולק, וכל שכן להקשר מאד מאד שלא להזיק לחבר, ושלא להכשיל בבורני לשון הרע ורבינות.

הנושך מתיקות הגיסים

שפדה את נפשי לחיים, ועל כל נשימה ונשימה שנתי לו במתיקות ללא צער ומאבדים, ועל ששמר אותי בזמני הצער והגון. ואני תפלה שיוסיף ה' להיטיב לנו ויחזיר אותנו לבית המדרש בהעברת נגיף הקורונה מן העולם, כדי להמשיך ללמד וללמד את תורתו הקדושה.

sefer@halom.com